

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

18 octombrie 2011 *

În cauza T-439/09,

John Robert Purvis, cu domiciliul în Saint-Andrews (Regatul Unit), reprezentat de S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis și É. Marchal, avocați,

reclamant,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat inițial de domnul H. Krück, de doamna A. Pospíšilová Padowska și de domnul G. Corstens și ulterior de domnul N. Lorenz, de doamna A. Pospíšilová Padowska și de domnul G. Corstens, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect anularea deciziei Parlamentului European din 7 august 2009 prin care se refuză reclamantului acordarea unei părți din pensia sa suplimentară facultativă sub forma unei sume forfetare,

* Limba de procedură: franceza.

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: doamna K. Pocheć, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 martie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

- ¹ Biroul Parlamentului European (denumit în continuare „Biroul”) este un organ al Parlamentului European. Conform articolului 22 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Parlamentului European, în versiunea aplicabilă situației de fapt în cauză (JO 2005, L 44, p. 1), intitulat „Funcțiile Biroului”, Biroul reglementează, printre altele, chestiunile financiare, organizatorice și administrative privind deputații în Parlamentul European (denumiți în continuare „deputații”).

- 2 În acest temei, Biroul a adoptat Normele privind cheltuielile și indemnizațiile deputaților (denumite în continuare „Normele CID”).

- 3 La 12 iunie 1990, Biroul a adoptat Normele privind sistemul (facultativ) de pensii suplimentare al deputaților (denumite în continuare „Normele din 12 iunie 1990”), care figurează în anexa VII la Normele CID.

- 4 Normele din 12 iunie 1990, în versiunea aplicabilă în martie 2009, prevedeau în special:

„Articolul 1

Până la adoptarea unui statut unic al deputaților și independent de drepturile de pensie prevăzute în anexele I și II, orice deputat în Parlamentul European care a contribuit cel puțin doi ani la sistemul facultativ de pensii are dreptul, la încetarea exercitării funcțiilor, la o pensie pe viață începând din prima zi a lunii care urmează celei în care a împlinit vârsta de 60 de ani.

[...]

Articolul 2

(1) Valoarea pensiei este, pentru fiecare an complet de mandat, de 3,5 % din 40 % din salariul de bază al unui judecător la Curtea de Justiție a Comunităților Europene și, pentru fiecare lună completă, de o douăsprezecime din această sumă.

(2) Valoarea maximă a pensiei este de 70 % (valoarea minimă este de 10,5 %) din 40 % din salariul de bază al unui judecător la Curtea de Justiție a Comunităților Europene.

(3) Pensia se calculează și se plătește în euro.

Articolul 3

Foștii membri sau membrii demisionari pot solicita înainte de vârsta de 60 de ani ca pensia lor pentru limită de vârstă să le fie plătită imediat sau oricând între demisia acestora și vârsta de 60 de ani, cu condiția să fi împlinit vârsta de 50 de ani. În acest ultim caz, pensia este egală cu valoarea calculată în temeiul articolului 2 alineatul (1), multiplicat cu un coeficient calculat în funcție de vârsta deputatului la momentul la care începe să încaseze pensia, în conformitate cu baremul următor [...]

Articolul 4 (plata unei părți a pensiei sub forma unei sume forfetare)

(1) Un maxim de 25 % din drepturile de pensie calculate în temeiul articolului 2 alineatul (1) poate fi plătit sub forma unei sume forfetare deputaților afiliați sau care au fost afiliați la sistemul facultativ de pensii.

(2) Această opțiune trebuie exercitată înainte de data la care încep plățile și este irevocabilă.

(3) Sub rezerva plafonului menționat la alineatul (1), plata unei sume forfetare nu afectează și nici nu reduce drepturile de pensie ale soțului supraviețuitor sau ale copiilor aflați în întreținerea afiliatului.

(4) Suma forfetară se calculează în raport cu vârsta deputatului la data de la care pensia se plătește, pe baza tabelului de mai jos [...]

(5) Suma forfetară se calculează și se plătește în euro. Plata se efectuează înainte de prima plată a pensiei.

[...]”

- 5 Fondul de pensii suplimentare a fost creat odată cu înființarea de către chestorii Parlamentului European a Asociației fără scop lucrativ „Fonds de pension – députés au Parlement européen” (denumită în continuare „ASBL”), care, la rândul ei, a înființat o societate de investiții cu capital variabil de drept luxemburghez, denumită „Fonds de pension – Députés au Parlement européen, Société d’Investissement à Capital Variable” (denumită în continuare „SICAV”), careia i s-a încredințat gestiunea tehnică a investițiilor.
- 6 Statutul deputaților în Parlamentul European a fost adoptat prin Decizia 2005/684/CE, Euratom a Parlamentului European din 28 septembrie 2005 (JO L 262, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 6, p. 28, denumit în continuare „Statutul deputaților”) și a intrat în vigoare la 14 iulie 2009, prima zi a celei de a șaptea legislaturi.

- 7 Statutul deputaților a instaurat pentru deputați un sistem de pensii definitiv conform căruia aceștia au dreptul, independent de vreo contribuție, la o pensie pentru limită de vârstă începând cu vârsta de 63 de ani.
- 8 Statutul deputaților prevede dispoziții tranzitorii aplicabile sistemului de pensii suplimentare. În această privință, articolul 27 din statut prevede:

„(1) Fondul de pensii facultativ stabilit de Parlament se păstrează după intrarea în vigoare a prezentului statut pentru deputații sau foștii deputați care au dobândit deja drepturi sau sunt pe cale de a dobândi drepturi în respectivul fond.

(2) Drepturile dobândite și drepturile viitoare se păstrează integral. Parlamentul poate stabili criteriile și condițiile care reglementează dobândirea de noi drepturi sau drepturi viitoare.

(3) Deputații care primesc indemnizația [prevăzută de statut] nu pot dobândi alte drepturi noi sau drepturi viitoare în fondul de pensii facultativ.

(4) Fondul nu este deschis deputaților aleși pentru prima dată în Parlament după ce prezentul statut devine aplicabil.

[...]”

- 9 Prin Deciziile din 19 mai și din 9 iulie 2008, Biroul a adoptat Normele de aplicare a statutului deputaților (JO 2009, C 159, p. 1, denumite în continuare „normele de aplicare”). În temeiul articolului 73 din acestea, normele de aplicare au intrat în vigoare concomitent cu intrarea în vigoare a statutului deputaților, și anume la 14 iulie 2009.

- 10 Articolul 74 din normele de aplicare prevede că, sub rezerva dispozițiilor tranzitorii prevăzute în titlul IV, Normele CID devin caduce în ziua intrării în vigoare a statutului deputaților.
- 11 Articolul 76 intitulat „Pensia complementară” din normele de aplicare prevede:

„(1) Pensia complementară (facultativă) atribuită în temeiul anexei VII la Normele CID este vărsată în continuare, în conformitate cu respectiva anexă, persoanelor care au beneficiat de această pensie înainte de data intrării în vigoare a statutului [deputaților].

(2) Rămâne dobândit, în conformitate cu anexa VII menționată mai sus, dreptul la pensia pentru vechime în muncă dobândit înainte de data intrării în vigoare a statutului [deputaților]. Respectarea acestui drept se asigură în condițiile prevăzute în anexă.

(3) În conformitate cu anexa VII menționată mai sus, continuă să cumuleze noi drepturi după intrarea în vigoare a statutului [deputaților] deputații aleși în 2009:

(a) care au avut statutul de deputat într-o legislatură precedentă și

(b) care au dobândit deja sau urmau să dobândească drepturi în cadrul regimului de pensie complementară și

(c) pentru care statul membru în care deputatul a fost ales a adoptat o reglementare derogatorie, în conformitate cu articolul 29 din statutul [deputaților], sau care, în conformitate cu articolul 25 din respectivul statut, au optat pentru sistemul național și

(d) care nu au dreptul la pensie națională sau europeană în urma exercitării mandatului de deputat european.

(4) Contribuțiile datorate de către deputați la fondul de pensie complementară sunt vărsate din fonduri personale.”

¹² La 9 martie 2009, în urma constatării unei deteriorări a situației financiare a fondului de pensie facultativ, Biroul a decis:

— „să constituie un grup de lucru [...] pentru a întâlni reprezentanți ai consiliului de administrație al fondului de pensie în vederea evaluării situației;

— [...] cu efect imediat, cu titlu de măsură asigurătoare și de precauție, că posibilitatea de a aplica articolele 3 și 4 din anexa VII la Normele CID este suspendată;

— [...] că aceste măsuri de precauție vor fi reexaminat de Birou în cursul unei reuniuni viitoare, în lumina faptelor stabilite și a rezultatelor contactelor și constatărilor grupului de lucru.”

13 La 1 aprilie 2009, Biroul a decis să modifice Normele din 12 iunie 1990. Modificările cuprind în special următoarele măsuri:

- creșterea începând din prima zi a celei de a șaptea legislaturi, și anume 14 iulie 2009, a vârstei de pensionare de la 60 de ani la 63 de ani (articolul 1 din Normele din 12 iunie 1990);
- abrogarea cu efect imediat a posibilității de plată a unei părți din drepturile de pensie sub forma unei sume forfetare (articolul 3 din Normele din 12 iunie 1990);
- abrogarea cu efect imediat a opțiunii de pensionare anticipată începând cu vârsta de 50 de ani (articolul 4 din Normele din 12 iunie 1990).

14 Pentru a justifica aceste măsuri, Biroul a invocat în cuprinsul primului și al celui de al doilea considerent al Deciziei din 1 aprilie 2009 o gravă deteriorare a fondului de pensii ca urmare a efectelor crizei financiare și economice în curs, precum și perspectiva ca, după intrarea în vigoare a Statutului deputaților în luna iulie 2009, ca urmare a încetării contribuțiilor persoanelor afiliate și a insuficienței randamentului investițiilor, lichiditățile disponibile ale fondului să devină insuficiente, începând cu anul 2010, pentru a putea achita obligațiile de plată a pensiilor. Potrivit Biroului, fondul de pensii risca, în consecință, să fie nevoit să lichideze activele, motiv pentru care trebuiau luate măsuri pentru menținerea la maximum a lichidității fondului.

15 Această decizie a fost comunicată tuturor deputaților de administrația Parlamentului European prin mesajul electronic din 18 mai 2009.

Istoricul cauzei

- 16 Domnul John Robert Purvis, reclamantul, a fost membru al Parlamentului European din 1979 până în luna iulie 1984 și din luna iulie 1999 până în luna iulie 2009. El a aderat la sistemul de pensie suplimentară și a contribuit la fond timp de 10 ani, din august 1999 până în iulie 2009.
- 17 La 8 ianuarie 2009, Unitatea „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” a Parlamentului European a transmis reclamantului două calcule previzionale potrivit cărora putea pretinde începând cu 1 august 2009 fie plata unei pensii lunare de 2 706,20 euro, fie 25 % din pensie sub forma unei sume forfetare, mai precis 81 429,56 euro, precum și o pensie lunară de 2 029,65 euro.
- 18 La 24 aprilie 2009, reclamantul a solicitat să beneficieze de pensia suplimentară începând cu sfârșitul celei de a șasea legislaturi, în parte sub forma unei sume forfetare și în parte sub forma unei rente, conform calculului menționat mai sus.
- 19 Printr-o scrisoare din 7 octombrie 2009, reclamantul a fost informat că cererea sa a fost respinsă (decizie denumită în continuare „decizia atacată”). În această scrisoare, șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” a Parlamentului European a amintit printre altele că posibilitatea de a efectua plata unei părți din drepturile de pensie sub forma unei sume forfetare a fost înlăturată prin Decizia Biroului din 1 aprilie 2009. Acesta a concluzionat că „dat fiind faptul că normele în vigoare nu mai permit plata unei părți din pensie sub forma unei sume forfetare, drepturile de pensie v-au fost calculate, începând cu 1 august 2009, fără a ține seama de cererea de plată a cotei de 25 % sub forma unei sume forfetare”.

Procedura și concluziile părților

- 20 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 23 octombrie 2009, reclamantul a introdus prezenta acțiune.
- 21 Deoarece reclamantul a prezentat noi elemente de probă în cursul ședinței din 29 martie 2001, a fost stabilit un termen de două săptămâni pentru ca Parlamentul European să prezinte observații în această privință. Parlamentul European a prezentat observații la 8 aprilie 2011. Prin scrisoarea din 25 mai 2001, la solicitarea Tribunalului, reclamantul a expus observațiile sale cu privire la observațiile Parlamentului European din 8 aprilie 2011.
- 22 Reclamantul solicită Tribunalului:
- declararea nelegalității Deciziilor Biroului din 9 martie și din 1 aprilie 2009, în măsura în care modifică sistemul de pensie suplimentară și elimină modalitățile speciale de plată a pensiei suplimentare;
 - anularea deciziei atacate;
 - obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.
- 23 Parlamentul European solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

1. *Cu privire la consecințele care trebuie deduse din prezenta hotărâre*

- ²⁴ Reclamantul afirmă că, prin Decizia din 17 iunie 2009, Biroul a decis printre altele că hotărârea care se va pronunța în prezenta cauză se va aplica tuturor membrilor fondului de pensie suplimentară.
- ²⁵ Parlamentul European susține că prezenta acțiune nu i-a fost notificată decât la 19 noiembrie 2009, prin urmare, nu a putut să își asume un astfel de angajament la 17 iunie 2009.
- ²⁶ În această privință, este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, instanța Uniunii Europene, în cadrul controlului de legalitate pe care îl exercită, nu are competența de a adresa somații instituțiilor sau de a se substitui acestora din urmă, ci revine autorității vizate obligația să ia măsurile impuse de executarea hotărârii pronunțate în cadrul unei acțiuni în anulare (Hotărârea Tribunalului din 27 ianuarie 1998, *Ladbroke Racing/Comisia*, T-67/94, Rec., p. II-1, punctul 200, Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 1998, *European Night Services și alții/Comisia*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 și T-388/94, Rec., p. II-3141, punctul 53, și Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2006, *SELEX Sistemi Integrati/Comisia*, T-155/04, Rec., p. II-4797, punctul 28).
- ²⁷ Prin urmare, în măsura în care reclamantul solicită Tribunalului să se pronunțe cu privire la consecințele care trebuie deduse din prezenta hotărâre, o astfel de cerere trebuie respinsă ca inadmisibilă.

2. *Cu privire la fond*

28 În susținerea acțiunii, reclamantul invocă patru motive, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea drepturilor dobândite și a principiului securității juridice, în al doilea rând, pe încălcarea principiilor egalității de tratament și proporționalității, în al treilea rând, pe încălcarea articolului 29 din Normele CID și, în al patrulea rând, pe încălcarea principiului bune-credințe în executarea contractelor. În plus, reclamantul ridică excepția de nelegalitate în special cu privire la Decizia Biroului din 1 aprilie 2009.

Cu privire la interacțiunea dintre motive și excepția de nelegalitate

29 Trebuie arătat mai întâi că părțile sunt de acord cu privire la împrejurarea că decizia atacată face obiectul prezentei acțiuni numai în măsura în care i se refuză reclamantului posibilitatea de a beneficia de 25 % din pensie sub forma unei sume forfetare. Or, în această privință, decizia atacată este o decizie nediscreționară. Astfel, întrucât articolul 4 din Normele din 12 iunie 1990, care prevedea posibilitatea ca un deputat în Parlamentul European să beneficieze de o parte (de până la 25 %) din pensie sub forma unei sume forfetare, a fost abrogat prin Decizia Biroului din 1 aprilie 2009, Direcția generală finanțe a Parlamentului European nu dispunea de nicio marjă de apreciere și nu avea altă posibilitate decât să respingă cererea reclamantului întemeiată pe această dispoziție.

30 În plus, astfel cum în mod corect subliniază Parlamentul European, reclamantul nu formulează niciun motiv specific împotriva deciziei atacate, ci se limitează să conteste, prin intermediul celor patru motive de fond, conținutul deciziei, în măsura în care i se refuză posibilitatea de a beneficia de 25 % din pensie sub forma unei sume forfetare. Or, astfel cum s-a arătat mai sus, acest conținut este determinat de Decizia

Biroului din 1 aprilie 2009. Prin urmare, acțiunea nu va putea fi admisă decât în ipoteza în care excepția de nelegalitate este întemeiată. În schimb, dacă nu se constată nicio nelegalitate în privința deciziei amintite, acțiunea va trebui respinsă.

- 31 În aceste împrejurări, cele patru motive invocate de reclamant trebuie să fie interpretate ca fiind invocate exclusiv în susținerea excepției de nelegalitate pe care, din punct de vedere formal, a invocat-o în mod separat.

Cu privire la conținutul excepției de nelegalitate

- 32 Reclamantul susține că decizia atacată se întemeiază pe Deciziile Biroului din 9 martie și din 1 aprilie 2009. Ambele decizii ar fi nelegale întrucât elimină posibilitatea ca un deputat să beneficieze de o parte din pensie sub forma unei sume forfetare.
- 33 Parlamentul European apreciază că excepția de nelegalitate poate viza numai Decizia Biroului din 1 aprilie 2009. Potrivit acesteia, decizia respectivă ar avea un caracter definitiv și ar constitui „consolidarea” deciziei provizorii a Biroului din 9 martie 2009.
- 34 Pe de altă parte, ambele părți consideră că excepția de nelegalitate vizează exclusiv eliminarea posibilității, prevăzută de fostul articol 4 din Normele din 12 iunie 1990, de a plăti unui deputat o parte din pensie sub forma unei sume forfetare. În schimb, creșterea vârstei de pensionare, precum și eliminarea posibilității de a beneficia de pensie anticipată începând cu vârsta de 50 de ani, prevăzute de asemenea în Decizia Biroului din 1 aprilie 2009, nu fac obiectul prezentului litigiu.

- 35 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, excepția de nelegalitate trebuie limitată la ceea ce este necesar pentru soluționarea litigiului. Astfel, scopul articolului 241 CE nu este de a permite unei părți contestarea aplicabilității oricărui act cu caracter general dacă este utilă unei acțiuni oarecare. Trebuie să existe o legătură juridică directă între decizia individuală atacată și actul general în discuție (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 2 octombrie 2001, Martínez și alții/Parlamentul European, T-222/99, T-327/99 și T-329/99, Rec., p. II-2823, punctul 136 și jurisprudența citată).
- 36 Se pune întrebarea care este data relevantă pentru stabilirea dreptului aplicabil și, în consecință, care sunt deciziile la care se referă excepția de nelegalitate. În această privință, ar putea fi reținute trei date: 24 aprilie 2009, data la care reclamantul a introdus cererea de a beneficia de pensia suplimentară, 14 iulie 2009, data la care a încetat exercitarea funcției, care a condus la nașterea dreptului său la pensia suplimentară, și 7 august 2009, data la care a fost adoptată decizia atacată.
- 37 Tribunalul consideră că trebuie reținută data de 14 iulie 2009. Astfel, faptul generator al dreptului la pensie suplimentară este definit la articolul 1 alineatul (1) din Normele din 12 iunie 1990 ca fiind ziua în care a încetat exercitarea funcției de deputat (a se vedea punctul 4 de mai sus), aspect necontestat de părți. De altfel, reclamantul a încetat exercitarea funcției la acea dată. Trebuie menționat, pe de altă parte, că la data de 24 aprilie 2009 nu era posibil să se stabilească cu certitudine drepturile sale de pensie, deoarece, la acea dată, încetarea funcției de deputat și durata totală a contribuțiilor sale nu erau încă sigure pentru că reclamantul ar fi putut să fie reales în Parlamentul European sau chiar să își înceteze funcția de deputat înainte de încheierea mandatului, prin demisie sau prin deces. Rezultă că, anterior datei de 14 iulie 2009, orice calcul al drepturilor de pensie ale reclamantului avea, așadar, în mod necesar un caracter provizoriu. Prin urmare, trebuie să se rețină ca dată relevantă pentru stabilirea

dreptului aplicabil în speță data dobândirii de către reclamant a drepturilor de pensie, mai precis 14 iulie 2009.

38 Se impune să se precizeze în acest context că decizia de stabilire a drepturilor de pensie ale deputaților care sunt afiliați la sistemul de pensie suplimentară nu este numai o decizie nediscreționară, în sensul că administrația Parlamentului European nu are nicio putere discreționară la stabilirea drepturilor de pensie, ci are chiar un caracter exclusiv declarativ în ceea ce privește conținutul acestor drepturi. Astfel, textul articolului 1 alineatul (1) din Normele din 12 iunie 1990, potrivit căruia „[...] orice deputat în Parlamentul European care a contribuit cel puțin doi ani la sistemul [de pensie suplimentară] are dreptul, la încetarea exercitării funcțiilor, la o pensie pe viață începând din prima zi a lunii care urmează celei în care a împlinit vârsta de 60 de ani”, nu poate fi interpretat decât în sensul că drepturile de pensie se datorează deputaților deplin drept prin simpla aplicare a Normelor din 12 iunie 1990, dacă sunt îndeplinite condițiile menționate în cuprinsul acestora. În asemenea condiții, decizia prin care Parlamentul European stabilește drepturile de pensie ale unui deputat care este afiliat la sistemul de pensie suplimentară are ca unice efecte: aducerea la cunoștința deputatului respectiv a întinderii drepturilor sale de pensie, dându-i posibilitatea astfel ca, în ipoteza unui diferend privind conținutul exact al acestor drepturi, să solicite instanței Uniunii controlul aplicării Normelor din 12 iunie 1990, și justificarea, în cadrul administrației, a plăților care trebuie efectuate în temeiul acestor drepturi.

39 În schimb, dacă s-ar reține ca dată relevantă data introducerii cererii de a beneficia de pensia suplimentară, ar exista riscul de a aplica norme de drept diferite în cazul persoanelor al căror drept de pensie se naște totuși la același moment. Astfel, în ipoteza în care doi deputați care și-au încetat funcțiile la 14 iulie 2009 ar fi introdus astfel de cereri, unul dintre ei anterior datei de 9 martie 2009, iar celălalt, ulterior acestei date, primul ar putea beneficia de plata unei părți în sumă forfetară, în timp ce al doilea, nu. Or, potrivit jurisprudenței, aplicarea unui tratament diferit în privința a două categorii de persoane ale căror situații juridice și factuale nu prezintă diferențe esențiale încalcă principiul egalității (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 29 noiembrie 2006, Campoli/Comisia, T-135/05, RecFP, p. I-A-2-297 și II-A-2-1527, punctul 95 și jurisprudența citată).

- 40 Același argument permite înlăturarea datei la care a fost adoptată decizia atacată, mai precis 7 august 2009. Astfel, alegerea datei de adoptare a deciziei cu privire la cererea de a beneficia de pensia suplimentară ar face ca dreptul aplicabil să depindă de celeritatea de care dă dovadă administrația cu ocazia soluționării cererii deputaților, introducând prin aceasta un element de arbitrar și oferind chiar posibilitatea de manipulare sau de abuzuri. În special, ar fi posibil ca în cazul a doi deputați care și-au încetat funcțiile la același moment și care au depus cererile de pensie la același moment să se aplice norme de drept diferite, pentru simplul motiv că Parlamentul European a soluționat cererile respective la date diferite.
- 41 În lumina analizei efectuate mai sus, trebuie să se rețină, așadar, data de 14 iulie 2009 ca dată relevantă pentru stabilirea dreptului aplicabil. Întrucât nu mai avea niciun efect juridic la acea dată, Decizia Biroului din 9 martie 2009 nu a putut servi ca temei al deciziei atacate, iar la examinarea excepției de nelegalitate trebuie să se analizeze numai legalitatea Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009.

Cu privire la primul motiv

- 42 Primul motiv invocat de reclamant se împarte în două aspecte, întemeiate pe încălcarea drepturilor dobândite și, respectiv, pe încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea drepturilor dobândite

- 43 Reclamantul invocă jurisprudența potrivit căreia, în principiu, nu este posibil ca drepturile dobândite să fie contestate. Reclamantul susține că drepturile sale de pensie

trebuie stabilite în conformitate cu reglementarea în vigoare la momentul încetării funcției sale de deputat. Potrivit acestuia, eliminarea posibilității de a beneficia de o parte din pensie sub forma unei sume forfetare încalcă articolul 27 alineatul (2) din Statutul deputaților și aduce atingere modalităților de plată privind drepturile de pensie dobândite, care nu pot fi disociate de drepturile dobândite la o pensie. El subliniază existența unui risc care ar fi specific deputaților și care ar distinge astfel regimul acestora de cel al funcționarilor Comunităților Europene (denumiți în continuare „funcționarii europeni”) și care ar justifica aprecierea că plata pensiei în parte sub forma unei sume forfetare este un element esențial al pensiei.

44 Din jurisprudență rezultă totuși că reclamantul se poate prevala de un drept dobândit numai dacă faptul generator al dreptului său s-a produs sub imperiul unei reglementări anterioare modificării care a fost adusă acestui regim și pe care o contestă prin acțiunea sa (a se vedea în acest sens Hotărârii Curții din 19 martie 1975, Gillet/Comisia, 28/74, Rec., p. 463, punctul 5, și Hotărârea Campoli/Comisia, punctul 39 de mai sus, punctul 78). Astfel, deși această jurisprudență are legătură cu funcționarii europeni, principiul pe care îl enunță are vocația de a se aplica în manieră generală și în special în speță. Și părțile propun, de altfel, aplicarea principiului stabilit prin această jurisprudență.

45 În plus, sistemul de pensie suplimentară al deputaților posedă un element-cheie caracteristic în egală măsură sistemului de pensii al funcționarilor europeni. Astfel, sistemul de pensii al acestor funcționari urmează în principiu un model de capitalizare, care ar putea fi calificat drept sistem de fond „virtual”, întrucât, deși în realitate contribuțiile acestor funcționari alimentează bugetul Uniunii, contribuțiile angajatorilor nu sunt plătite efectiv, iar cheltuielile pentru plata pensiilor în acest sistem sunt acoperite din bugetul menționat, totuși, echilibrul actuarial al sistemului se calculează ca și cum ar exista un fond de pensii. Aceasta presupune în special că totalul contribuțiilor anuale ale unui funcționar european și al contribuției ipotetice a angajatorului trebuie să corespundă cu valoarea actuarială a drepturilor la pensie dobândite de acesta în anul respectiv, caracteristică esențială a unui sistem de „fond” de pensii. Astfel, caracteristicile sistemului de pensii al funcționarilor europeni sunt

foarte asemănătoare cu cele ale sistemului de pensie suplimentară al deputaților, dat fiind că cele două sisteme definesc un calcul actuarial în cadrul căruia contribuția anuală trebuie să corespundă unei treimi din drepturile de pensie dobândite în anul respectiv (contribuția angajatorului, mai precis, în speță, contribuția Parlamentului European, acoperind restul de două treimi).

- 46 În sfârșit, astfel cum s-a arătat deja la punctul 37 de mai sus, faptul generator al dreptului la pensie suplimentară este definit la articolul 1 alineatul (1) din Normele din 12 iunie 1990, ca fiind ziua în care a încetat exercitarea funcției de deputat. Or, reclamantul a încetat exercitarea funcției la 14 iulie 2009. Rezultă că, la intrarea în vigoare a Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009, comunicată tuturor deputaților la 18 mai 2009, care elimina, printre altele, posibilitatea de a plăti o parte din pensie sub forma unei sume forfetare, reclamantul încă nu dobândise dreptul la pensie. Prin urmare, în această privință, el nu poate să invoce încălcarea drepturilor sale dobândite.
- 47 Celelalte argumente prezentate de reclamant nu permit punerea sub semnul întrebării a acestei concluzii.
- 48 În ceea ce privește, în primul rând, argumentul reclamantului potrivit căruia funcția de deputat prezintă un risc specific în raport cu cea de funcționar european, mai precis necesitatea unei reinsertii profesionale la terminarea mandatului de deputat, iar plata unei părți sub forma unei sume forfetare ar permite neutralizarea riscului respectiv, acest argument trebuie respins pentru mai multe motive.
- 49 *Primo*, Normele CID prevedeau deja în anexa V o indemnizația tranzitorie de sfârșit de mandat plătită deputaților care și-au încetat mandatul, fie de statul membru de

origine, fie de Parlamentul European însuși. Este adevărat că din Normele CID nu rezultă în mod expres că această indemnizație era destinată să faciliteze reinsertia profesională după sfârșitul mandatului. Totuși, Statutul deputaților, care este în vigoare din 14 iulie 2009 și care a abrogat Normele CID, prevede în continuare plata unei indemnizații tranzitorii. În această privință, considerentul (13) al deciziei de adoptare a Statutului deputaților în Parlamentul European precizează că „[i]ndemnizația tranzitorie prevăzută la articolul 9 alineatul (2) și la articolul 13 [din statut] are în special scopul de a oferi sprijin pe perioada dintre sfârșitul mandatului unui deputat și preluarea de către acesta/aceasta a unei noi funcții”. Se poate presupune că rațiunea existenței acestei indemnizații tranzitorii nu s-a modificat după adoptarea Statutului deputaților și că, încă înainte de intrarea în vigoare a statutului respectiv, finalitatea acestei indemnizații era, așadar, facilitarea reinsertiei profesionale. Ținând seama de existența acestei indemnizații, justificarea modalităților speciale de plată a pensiei suplimentare prin riscul de reinsertie profesională este, așadar, cu atât mai puțin necesară, chiar dacă este posibil ca plata unei părți din pensia respectivă sub forma unei sume forfetare să fi servit, într-adevăr, în trecut, în unele cazuri, unor astfel de scopuri.

50 *Secundo*, deputații dobândesc dreptul la pensie suplimentară la împlinirea vârstei de pensionare, stabilită la 60 de ani, în conformitate cu articolul 1 din Normele din 12 iunie 1990. Plata pensiei parțial sub forma unei sume forfetare în vederea unei reinsertii profesionale nu pare, așadar, necesară, deoarece un deputat pensionat nu este în principiu obligat să desfășoare noi activități profesionale.

51 *Tertio*, modalitatea specifică de plată a pensiei, parțial, sub forma unei sume forfetare nu a fost introdusă decât în luna martie 1999, mai precis după mai mulți ani de la instituirea sistemului de pensie respectiv la 12 iunie 1990. Întrucât nu a făcut parte inițial din sistemul de pensie suplimentară, această modalitate specifică nu poate constitui o caracteristică esențială a sistemului.

52 În al doilea rând, reclamantul invocă nota secretarului general al Parlamentului European din 24 noiembrie 2005, în care se amintește interdicția încălcării drepturilor dobândite. Pasajele relevante din această notă au următorul cuprins:

„21. De la intrarea în vigoare a Statutului deputaților, art[icolul] 27 din [s]tatut va constitui temeiul legal în privința fondului de pensii. Potrivit alin[eatului] (2) din acesta, «drepturile dobândite și drepturile viitoare se păstrează integral. Parlamentul poate stabili criterii și condiții care reglementează dobândirea de noi drepturi».

22. În această perspectivă și pentru o perioadă tranzitorie stabilită, Biroul poate, cu respectarea temeiului juridic al articolului 199 CE, să modifice sistemul de pensii pentru viitor, dar trebuie să mențină drepturile dobândite în special de foștii deputați care primesc deja o pensie sau care au contribuit la fond și de cei care sunt încă în așteptarea plății pensiei. După cum rezultă [dintr-o analiză a conținutului principiului respectării drepturilor dobândite], acest principiu nu se opune ca, pentru deputații în funcție, schimbarea parametrilor să poată avea efecte asupra drepturilor lor de pensie de la intrarea în vigoare a modificărilor.”

53 Trebuie menționat în această privință că nota secretarului general al Parlamentului European din 24 noiembrie 2005 este de natură să confirme poziția Parlamentului European, mai degrabă decât pe cea a reclamantului. Astfel, după cum a arătat reclamantul însuși, la punctul 29 din cererea introductivă, în nota respectivă se face o distincție între trei categorii de persoane: foștii deputați care primesc deja o pensie, foștii deputați care au contribuit la fond și care sunt încă în așteptarea plății pensiei și deputații în funcție care contribuie în prezent la fond. La data de 24 noiembrie 2005, data publicării acestei note, după cum și la data de 1 aprilie 2009, reclamantul se încadra în cea de a treia categorie, cea a deputaților în funcție. Or, în nota în cauză se precizează cu claritate că, deși primele două categorii beneficiază de aplicarea principiului protecției drepturilor dobândite, acest principiu nu se opune ca modificarea

pentru viitor a sistemului de pensii să poată avea efecte asupra drepturilor de pensie ale deputaților din cea de a treia categorie, de la intrarea în vigoare a modificărilor adoptate de Birou.

- 54 În al treilea rând, reclamantul invocă articolul 27 alineatul (2) din Statutul deputaților, privind protecția drepturilor dobândite. Totuși, în condițiile în care statutul respectiv a intrat în vigoare abia la 14 iulie 2009, astfel cum subliniază chiar reclamantul la punctul 26 din cererea introductivă, acest articol nu era aplicabil Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009, care a intrat în vigoare anterior – făcând abstracție de faptul că, astfel cum s-a constatat la punctul 46 de mai sus, reclamantul nu putea justifica niciun drept dobândit care trebuie protejat înainte de încetarea funcției sale de deputat la 14 iulie 2009. Prin urmare, reclamantul nu își poate întemeia argumentația pe articolul 27 alineatul (2) din Statutul deputaților.
- 55 În al patrulea rând, reclamantul invocă un argument referitor la lipsa abuzivă a măsurilor tranzitorii. În această privință, este suficient să se arate că, în acest stadiu, argumentul nu este relevant în cadrul unui motiv întemeiat pe încălcarea drepturilor dobândite. Acesta va fi analizat, așadar, în cadrul examinării celui de al doilea motiv.
- 56 Având în vedere cele de mai sus, primul aspect al primului motiv, întemeiat pe încălcarea drepturilor dobândite, trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime

— Prima critică întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice

- 57 În legătură cu încălcarea principiului securității juridice, reclamantul invocă două argumente principale. În primul rând, reclamantul afirmă că, prin adoptarea Deciziei

din 1 aprilie 2009, Biroul a încălcat securitatea juridică aferentă „contractului de pensie suplimentară”, precum și principiul continuității contractelor. În al doilea rând, potrivit reclamantului, Biroul nu avea competența de a modifica Normele din 12 iunie 1990. În al treilea rând, decizia atacată ar avea efecte retroactive.

58 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că sistemul de pensie suplimentară intră exclusiv în prerogativele de autoritate publică cu care este investit Parlamentul European pentru a îndeplini misiunea care i-a fost încredințată prin tratate.

59 Astfel, în orice sistem parlamentar, una dintre preocupările esențiale este aceea de a garanta independența, inclusiv independența financiară, a deputaților, în calitate de reprezentanți ai poporului, care trebuie să servească interesului general al acestuia. După cum se indică în cuprinsul considerentului (4) al Statutului deputaților, dispozițiile din legislația primară nu menționează libertatea și independența deputaților. Totuși, articolul 2 din Regulamentul de procedură al Parlamentului European prevede că „[d]eputații [...] își exercită mandatul în mod independent”. De asemenea, articolul 2 alineatul (1) din Statutul deputaților prevede că „[d]eputații sunt liberi și independenți”, iar articolul 9 alineatul (1) din acest statut, că „[d]eputații au dreptul la o indemnizație adecvată menită să le asigure independența”. Chiar dacă acest statut nu a intrat în vigoare decât la 14 iulie 2009 și nu este, prin urmare, aplicabil situației de fapt din speță, aceste dispoziții și în special ultima dintre ele decurg dintr-un principiu general, inerent oricărui sistem de reprezentare parlamentară democratică. Trebuie subliniat în această privință că garanția unei indemnizații financiare adecvate, care să asigure independența deputaților, nu poate fi limitată numai la perioada mandatului, ci privește, într-o măsură adecvată, și o perioadă tranzitorie după sfârșitul acestui mandat și prevede o pensie în funcție de durata perioadei în care deputatul a făcut parte din Parlamentul European. O astfel de înțelegere a garanției independenței financiare a deputaților este confirmată, de altfel, de normele aferente membrilor Comisiei și membrilor instanțelor Uniunii, pentru care există necesitatea similară de a le asigura posibilitatea să își îndeplinească funcțiile în deplină independență în raport cu interesele individuale.

- 60 Rezultă că sistemul de pensie suplimentară care constituie obiectul prezentului litigiu face parte din dispozițiile legale care urmăresc asigurarea, în interes general, a independenței financiare a deputaților. Trebuie amintit în această privință că, înainte de intrarea în vigoare a Statutului deputaților, acestora li se aplicau, în special în ceea ce privește regimul lor financiar, dispozițiile naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 15 septembrie 1981, Bruce of Donington, 208/80, Rec., p. 2205, punctele 12 și 21), care prezentau diferențe importante în special în ceea ce privește indemnitățile pentru exercitarea funcției și sistemul de pensii. Sistemul de pensie suplimentară a fost instituit în aceste condiții, de manieră tranzitorie, până la intrarea în vigoare a unui statut unic al deputaților, pentru a oferi o asigurare minimă în special deputaților care proveneau din statele membre în care sistemul de pensii prevăzut în privința lor era insuficient. Această funcție tranzitorie rezultă, de altfel, în mod expres din articolul 1 alineatul (1) din Normele din 12 iunie 1990, care instituie un sistem de pensie suplimentară „[p]ână la adoptarea unui statut unic al deputaților”.
- 61 Prin urmare, crearea sistemului de pensie suplimentară, precum și modificarea acestuia în caz de necesitate trebuie să fie considerate măsuri de organizare internă destinate să asigure buna funcționare a Parlamentului European și fac parte, în acest temei, din prerogativele de autoritate publică cu care este investit Parlamentul European pentru a îndeplini misiunea care i-a fost încredințată prin tratate. Drepturile și obligațiile care decurg din acest sistem pentru Parlamentul European și pentru deputați se înscriu în cadrul legăturii statutare care îi unește și, în consecință, nu sunt contractuale, ci fac parte din dreptul public. Pe de altă parte, faptul că reclamantul s-a afiliat în mod voluntar la acest sistem nu schimbă natura raportului său cu Parlamentul European, care este guvernat de dreptul public, deoarece cadrul juridic și în special drepturile și obligațiile care rezultă din afilierea reclamantului la sistemul de pensie suplimentară au fost stabilite în mod unilateral de Parlamentul European.
- 62 În consecință, trebuie respinse argumentele reclamantului întemeiate pe încălcarea principiului securității juridice „aferente contractului de pensie suplimentară” și a principiului continuității contractelor.

- 63 În mod asemănător, trebuie respins argumentul reclamantului invocat în cadrul primului aspect al primului motiv și întemeiat pe necompetența Biroului de a modifica Normele din 12 iunie 1990.
- 64 Astfel, potrivit jurisprudenței, atunci când intră în cadrul măsurilor de organizare internă a Parlamentului European, o reglementare se încadrează în domeniul competenței sale și al măsurilor care pot fi luate în temeiul articolului 199 primul paragraf CE (a se vedea în acest sens Hotărârea *Bruce of Donington*, punctul 60 de mai sus, punctul 15). Or, astfel cum s-a arătat mai sus, instituirea și, dacă este cazul, modificarea sistemului de pensie suplimentară trebuie considerate măsuri de organizare internă destinate să asigure buna funcționare a Parlamentului European. Trebuie subliniat în această privință că Normele din 12 iunie 1990 fac parte din Normele CID, adoptate de Birou în temeiul articolului 22 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Parlamentului European în versiunea aplicabilă situației de fapt în speță, care abilitază Parlamentul European să reglementeze, printre altele, chestiunile financiare, organizatorice și administrative privind deputații (a se vedea punctele 1-3 de mai sus). Regulamentul de procedură a fost adoptat, la rândul său, în temeiul articolului 199 primul paragraf CE, potrivit căruia Parlamentul European își adoptă regulamentul de procedură. În consecință, argumentul reclamantului întemeiat pe necompetența Biroului de a adopta Decizia din 1 aprilie 2009 nu poate fi admis.
- 65 Pe de altă parte, în măsura în care reclamantul a înțeles să invoce critica întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice și în afara contextului contractual, trebuie amintit că cerința fundamentală a securității juridice în diferitele sale manifestări vizează să garanteze caracterul previzibil al situațiilor și al relațiilor juridice cărora li se aplică dreptul comunitar (Hotărârea Curții din 15 februarie 1996, *Duff și alții*, C-63/93, Rec., p. I-569, punctul 20, Hotărârea Tribunalului din 19 martie 1997, *Oliveira/Comisia*, T-73/95, Rec., p. II-381, punctul 29, și Hotărârea Tribunalului din 24 septembrie 2008, *Kahla/Thüringen Porzellan/Comisia*, T-20/03, Rep., p. II-2305, punctul 136). Principiul securității juridice se opune, printre altele, ca un act comunitar să aibă un punct de plecare stabilit la o dată anterioară publicării sale (Hotărârea Curții din 25 ianuarie 1979, *Racke*, 98/78, Rec., p. 69, punctul 88, și Hotărârea

Curții din 14 iulie 1983, Meiko-Konservenfabrik, 224/82, Rec., p. 2539, punctul 12; Hotărârea Tribunalului din 3 mai 2007, Freistaat Sachsen/Comisia, T-357/02, Rep., p. II-1261, punctul 95). În prezenta cauză, nu rezultă din dosar că Decizia Biroului din 1 aprilie 2009 a produs efecte înainte de comunicarea sa tuturor deputaților la 18 mai 2009. Astfel, desființarea posibilității de a plăti o parte din pensie sub forma unei sume forfetare nu se aplica decât începând cu această dată. Prin urmare, deputații care și-au încetat exercitarea funcțiilor înainte de data respectivă și care au dobândit, așadar, drepturi la pensia suplimentară nu au fost afectați prin decizia menționată.

- 66 În consecință, contrar afirmațiilor reclamantului, decizia atacată nu prezintă elemente de retroactivitate.
- 67 Prin urmare, este necesar să se respingă ca nefondată, în totalitate, critica întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice.

— Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime

- 68 Reclamantul subliniază mai întâi că a contribuit timp de 10 ani la sistemul de pensie suplimentară, bazându-se pe condiții clare și prestabilite, de natură să îi creeze convingerea legitimă că ar putea obține o parte din pensie sub forma unei sume forfetare. Astfel, obiectivul urmărit de Birou nu poate prevala în raport cu interesul său de menținere a drepturilor pe care le-a dobândit. Pe de altă parte, această încredere legitimă ar fi fost întărită de calculele previzionale ale pensiei întocmite în luna ianuarie 2009 de administrația Parlamentului European și de calculele efectuate cu titlu exemplificativ de ASBL la 27 aprilie 2001. Toate aceste calcule ar menționa posibilitatea de a primi o parte din pensie sub forma unei sume forfetare. În sfârșit, Parlamentul European ar fi recunoscut, în Decizia Biroului din 1 aprilie 2009, că trebuie să garanteze

respectarea angajamentelor asumate în privința persoanelor afiliate la sistemul de pensie suplimentară, și aceasta indiferent de situația fondului.

- 69 Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru ca o persoană particulară să poată invoca protecția încrederii legitime, administrația trebuie să îi fi furnizat asigurări precise și să o fi determinat să nutrească speranțe întemeiate. Constituie astfel de asigurări informații precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 21 iulie 1998, Mellett/Curtea de Justiție, T-66/96 și T-221/97, RecFP, p. I-A-449 și II-1305, punctele 104 și 107 și jurisprudența citată, și Hotărârea Tribunalului din 19 martie 2003, Innova Privat-Akademie/Comisia, T-273/01, Rec., p. II-1093, punctul 26).
- 70 În primul rând, faptul că posibilitatea de a încasa pensia suplimentară în parte sub forma unei sume forfetare exista la momentul afilierii reclamantului la sistemul de pensie suplimentară în luna iulie 1999 nu poate fi considerat o asigurare din partea Parlamentului European că aceste condiții ale sistemului respectiv nu vor fi schimbate în viitor.
- 71 În ceea ce privește, în al doilea rând, estimările puse la dispoziție de ASBL la 27 aprilie 2001, trebuie să se arate mai întâi că acestea nu provin de la Parlamentul European. Nu este vorba, așadar, despre o sursă administrativă autorizată și de încredere în sensul jurisprudenței, astfel încât aceste calcule nu sunt de natură să stea la baza încrederii legitime a reclamantului. Pe de altă parte, în orice caz, aceste calcule intitulate „Nota de orientare C” erau adresate tuturor deputaților și foștilor deputați, afiliați la sistemul de pensie suplimentară, după cum rezultă din formula de introducere a documentului. În plus, documentul respectiv conținea numai exemple de calcul, iar ASBL preciza cu claritate că estimările respective nu priveau deputații aflați încă în funcție. În sfârșit, niciun element din aceste calcule nu era nominal, precis și necondiționat. În consecință, era vorba despre o notă de orientare pur indicativă, cu aplicabilitate generală, furnizată cu titlu de exemplu și care nu putea, așadar, să fundamenteze încrederea legitimă a reclamantului în modalitățile de plată a pensiei suplimentare.

72 În al treilea rând, în ceea ce privește calculele puse la dispoziție de administrație la 8 ianuarie 2009, în titlul documentului transmis se menționa în mod expres că respectivele calcule erau simple calcule provizorii. Aceste calcule fuseseră puse la dispoziție pentru cazul în care reclamantul se pensiona la sfârșitul celei de a șasea legislaturi, din moment ce se indica data de 1 august 2009 ca dată la care sunt dobândite drepturile la pensie și întrucât se ține seama de contribuțiile reclamantului efectuate până în luna iulie 2009. Rezultă că respectivele calcule aveau un caracter ipotetic, în măsura în care Parlamentul European nu putea să își asume angajamente cu privire la sfârșitul mandatului reclamantului și nici cu privire la menținerea în vigoare a dispozițiilor cuprinse în Normele din 12 iunie 1990, în rândul cărora figurează și modalitățile speciale de plată. În consecință, calculele efectuate de administrație la 8 ianuarie 2009 nu puteau constitui asigurări în sensul jurisprudenței citate la punctul 69 de mai sus. În acest context, trebuie amintit că s-a statuat deja că situațiile financiare referitoare la drepturile la pensie furnizate cu titlu de informație funcționarilor europeni de serviciile competente ale autorității împuternicite să facă numiri nu au caracter de acte care creează drepturi în favoarea destinatarilor (Hotărârea Curtii din 28 mai 1970, *Richez-Parise și alții/Comisia*, 19/69, 20/69, 25/69 și 30/69, Rec., p. 325, punctele 18-20). Această jurisprudență poate fi aplicată *mutatis mutandis* în speță.

73 În al patrulea rând, este adevărat că, în cursul reuniunii din 1 aprilie 2009, Biroul a adoptat nu numai decizia ce poartă aceeași dată, dar și-a asumat totodată și angajamentul, în numele Parlamentului European, de a garanta „dreptul deputaților afiliați la sistemul de pensie să încaseze o pensie suplimentară care va rămâne dobândită la fond după epuizarea acestuia și că, în aceeași modalitate, tot capitalul disponibil al fondului după plata tuturor drepturilor la pensie va fi transferat Parlamentului European”. Totuși, acest angajament urmărește în mod clar să garanteze, în ipoteza probabilă că fondul de pensii se va epuiza înainte de plata tuturor drepturilor la pensie acumulate de membri, numai drepturile la pensie dobândite ale deputaților. Or, astfel cum s-a arătat la punctele 46-51 de mai sus, modalitățile speciale de plată nu fac parte din aceste drepturi dobândite, astfel că angajamentul asumat la 1 aprilie 2009 de Parlamentul European nu a putut crea încrederea legitimă a reclamantului în această privință.

- 74 În sfârșit, fragmentul din nota secretarului general al Parlamentului European din 24 noiembrie 2005, citat la punctul 52 de mai sus și pe care reclamantul însuși l-a invocat, menționează în mod expres eventualitatea că modificările normelor aferente sistemului de pensie suplimentară pot să afecteze drepturile la pensie suplimentară ale deputaților în funcție, din care făcea parte reclamantul. Rezultă că informațiile pe care reclamantul le-a primit din partea administrației nu au putut fi, în niciun caz, concordante în sensul că i-ar fi recunoscute modalitățile speciale de plată.
- 75 Rezultă din ansamblul considerațiilor precedente că informațiile de care se prevalează reclamantul nu erau precise, necondiționate și concordante în sensul jurisprudenței citate la punctul 69 de mai sus și nu permit, așadar, să se demonstreze în speță încălcarea principiului încrederii legitime.
- 76 În consecință, se impune respingerea criticii întemeiate pe încălcarea principiului încrederii legitime și, prin urmare, a primului motiv în ansamblul său.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor egalității de tratament și proporționalității

Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului egalității de tratament

- 77 Reclamantul susține că decizia provizorie a Biroului din 9 martie 2009 este discriminatorie, deoarece elimină posibilitatea de a beneficia de o parte din pensie sub forma unei sume forfetare fără a prevedea dispoziții tranzitorii. În acest sens, reclamantul

prezintă două exemple referitoare la modificarea sistemelor de pensie comunitare pentru care Consiliul ar fi prevăzut dispoziții tranzitorii, nu numai în ceea ce privește dobândirea de noi drepturi, ci și în ceea ce privește condițiile de dobândire a dreptului la pensie.

- 78 Parlamentul European contestă aceste argumente.
- 79 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că există o încălcare a principiului egalității atunci când în cazul a două categorii de persoane ale căror situații juridice și factuale nu prezintă diferențe esențiale se aplică un tratament diferit sau când situații diferite sunt tratate în același mod (Hotărârea Tribunalului din 15 martie 1994, *La Pietra/Comisia*, T-100/92, RecFP, p. I-A-83 și II-275, punctul 50, și Hotărârea Tribunalului din 16 aprilie 1997, *Kuchlenz-Winter/Comisia*, T-66/95, Rec., p. II-637, punctul 55; a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2004, *E/Comisia*, T-251/02, RecFP, p. I-A-359 și II-1643, punctul 123).
- 80 Se impune să se menționeze în această privință că Decizia Biroului din 1 aprilie 2009 se aplică în același mod în privința tuturor deputaților sau foștilor deputați care sunt afiliați la sistemul de pensie suplimentară. Astfel, toți deputații pensionați după intrarea în vigoare a deciziei amintite se găsesc în situații juridice și factuale care nu prezintă diferențe esențiale și li se aplică un tratament identic.
- 81 Totuși, reclamantul face o comparație între modificarea sistemului de pensie suplimentară al deputaților și modificarea sistemului de pensie al funcționarilor europeni ca urmare a intrării în vigoare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 de modificare a statutului funcționarilor Comunităților Europene, precum și a regimului aplicabil celorlalți agenți ai comunităților (JO L 124,

p. 1), și modificarea sistemului de pensie al membrilor Comisiei Europene și al membrilor instanțelor comunitare ca urmare a intrării în vigoare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1292/2004 al Consiliului din 30 aprilie 2004 de modificare a Regulamentului nr. 422/67/CEE, nr. 5/67/Euratom privind stabilirea regimului financiar al președintelui și membrilor Comisiei, al președintelui, judecătorilor, avocaților generali și grefierului Curții de Justiție, precum și al președintelui, membrilor și grefierului Tribunalului de Primă Instanță (JO L 243, p. 23, Ediție specială, 01/vol. 8, p. 287). Reclamantul înțelege să demonstreze astfel că ar fi trebuit să beneficieze de dispoziții tranzitorii, precum persoanele la care se referă aceste regulamente.

82 Cu toate acestea, situația reclamantului nu este comparabilă cu situația persoanelor la care se referă regulamentele pe care le invocă. Astfel, în primul rând, în ceea ce privește modificarea sistemului de pensie al funcționarilor europeni, reclamantul se referă exclusiv la creșterea vârstei de pensionare care a fost introdusă prin Regulamentul nr. 723/2004. În această privință, trebuie amintit că, după cum rezultă din cuprinsul punctului 34 de mai sus, nici creșterea vârstei de pensionare și nici eliminarea posibilității de a beneficia de pensie anticipată, prevăzute în Decizia Biroului din 1 aprilie 2009, nu fac obiectul prezentului litigiu. Prin urmare, reclamantul se află într-o situație diferită de situația funcționarilor europeni, pe care o invocă, și nu poate, în consecință, să își întemeieze argumentația pe tratamentul diferit al acestora.

83 În al doilea rând, astfel cum reiese din articolul 1 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1292/2004, citat în cererea introductivă, modificările intervenite în sistemul de pensii al membrilor Comisiei și ai instanțelor Uniunii conțineau o reducere a ratei de acumulare a drepturilor de pensie și, prin urmare, o reducere a cuantumului pensiei la care erau îndreptățite aceste persoane. Dispozițiile tranzitorii adoptate în această privință au menținut rata de acumulare a drepturilor de pensie pentru membrii instituțiilor respective în funcție la 1 aprilie 2004. În schimb, în speță, prin Decizia Biroului din 1 aprilie 2009 nu s-a modificat nici cuantumul pensiei reclamantului și nici rata de acumulare a drepturilor de pensie. Astfel, eliminarea posibilității de a încasa o parte din pensie sub forma unei sume forfetare nu înlătură decât o modalitate

de plată a pensiei, fără să afecteze totuși valoarea actuarială a pensiei la care pot aspira deputații care sunt afiliați la sistemul de pensie suplimentară.

84 În această privință, Parlamentul European a arătat, fără ca reclamantul să susțină contrariul, că posibilitatea de a plăti o parte din pensie sub forma unei sume forfetare era concepută inițial pentru a fi *in abstracto* neutră din punct de vedere financiar prin comparație cu plata integrală a pensiei în rate lunare. Pe de altă parte, neutralitatea actuarială a acestei modalități speciale de plată este reliefată și în informațiile în atenția persoanelor afiliate la sistemul de pensie suplimentară întocmite la 27 aprilie 2001 de ASBL și intitulate „Nota de orientare C” (a se vedea punctul 71 de mai sus), pe care le-a depus reclamantul însuși. Fragmentul în cauză are următorul conținut:

„În plus, trebuie să se țină seama de faptul că pensia anticipată și suma forfetară sunt calculate, ambele, în așa fel încât să fie neutre din punct de vedere financiar pentru fond. Cu alte cuvinte, dacă aceste opțiuni pot reprezenta un «câștig» pentru anumite persoane afiliate – care ar putea exercita, de exemplu, opțiunile «pensie anticipată» și/sau «sumă forfetară» și care, ulterior, ar deceda prematur – una sau cealaltă dintre aceste opțiuni ori ambele ar reprezenta o «pierdere» pentru alte persoane afiliate, care ar rămâne în viață o perioadă deosebit de îndelungată.”

85 Se impune, așadar, ca acest element să fie tratat ca un fapt necontestat de părți, pe care Tribunalul nu trebuie să îl verifice. Prin urmare, trebuie să se pornească de la prezumția că reducerea cuantumului anual al pensiei, în ipoteza unei plăți parțiale sub forma sumei forfetare, astfel cum rezultă din tabelul cuprins la articolul 4 alineatul (4) din Normele din 12 iunie 1990, exprimă justa valoare actuarială a plății sumei forfetare. Se impune să se precizeze, în această privință, că prezumția este valabilă indiferent de vârsta deputatului, deoarece tabelul respectiv diferențiază valoarea

plății sumei forfetare în funcție de vârsta deputatului la momentul pensionării, ținând seama astfel de speranța de viață individuală.

- 86 Rezultă că, în mod contrar modificărilor aduse sistemului de pensii al membrilor Comisiei și ai instanțelor Uniunii prin Regulamentul nr. 1292/2004, modificările sistemului de pensie suplimentară al deputaților în urma intrării în vigoare a Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009 nu afectau valoarea actuarială a pensiei la care puteau să se aștepte persoanele afiliate în cadrul acestui din urmă sistem.
- 87 Prin urmare, deoarece deputații, pe de o parte, și membrii Comisiei și ai instanțelor Uniunii, pe de altă parte, se găsesc în situații juridice și factuale care prezintă diferențe esențiale în ceea ce privește incidența modificărilor aduse valorii actuariale a drepturilor lor de pensie, li s-a aplicat un tratament diferit în privința dispozițiilor tranzitorii.
- 88 În acest context, trebuie respins și argumentul reclamantului, invocat în cadrul primului motiv, potrivit căruia puterea de apreciere a Parlamentului European, presupunând că existența acesteia este stabilită, ar fi fost exercitată în mod abuziv, ținând seama de lipsa dispozițiilor tranzitorii. Astfel, după cum rezultă din analiza efectuată mai sus, pe de o parte, reclamantul nu se putea prevala de drepturi dobândite la momentul intrării în vigoare a Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009 (a se vedea punctul 46 de mai sus) și, pe de altă parte, eliminarea posibilității de plată a pensiei parțial sub forma unei sume forfetare nu avea nicio incidență asupra valorii actuariale a pensiei la care se putea aștepta (a se vedea punctul 86 de mai sus).
- 89 Prin urmare, se impune respingerea criticii întemeiate pe încălcarea principiului egalității de tratament.

Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului proporționalității

- ⁹⁰ Reclamantul susține că decizia atacată aduce atingere în mod disproporționat intereselor sale. El estimează că partea din drepturile sale de pensie plătită sub forma unei sume forfetare putea fi redusă, iar nu eliminată, fără ca aceasta să ocazionaze probleme de finanțare a fondului. Pe de altă parte, solicită Parlamentului European date precise cu privire la numărul deputaților, al foștilor membri sau ai succesorilor acestora, afectați prin Deciziile Biroului din 9 martie și 1 aprilie 2009.
- ⁹¹ Cu titlu introductiv, trebuie să se amintească faptul că, în temeiul principiului proporționalității, legalitatea unei reglementări comunitare este subordonată condiției ca mijloacele pe care aceasta le aplică să fie de natură să asigure realizarea obiectivului urmărit în mod legitim de reglementarea în cauză și să nu depășească ceea ce este necesar pentru a-l atinge, având în vedere că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă, în principiu, la cea mai puțin constrângătoare (Hotărârea Tribunalului din 5 iunie 1996, *NMB France și alții/Comisia*, T-162/94, Rec., p. II-427, punctul 69).
- ⁹² Pe de altă parte, potrivit unui principiu general de drept comunitar, legalitatea unui act trebuie apreciată în funcție de circumstanțele de drept și de fapt care existau la momentul la care a fost adoptat acest act (a se vedea Ordonanța Președintelui Tribunalului din 30 octombrie 2003, *Akzo Nobel Chemicals și Akros Chemicals/Comisia*, T-125/03 R și T-253/03 R, Rec., p. II-4771, punctul 69 și jurisprudența citată; a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 17 mai 2001, *IECC/Comisia*, C-449/98 P, Rec., p. I-3875, punctul 87, și Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2000, *Alitalia/Comisia*, T-296/97, Rec., p. II-3871, punctul 86). Prin urmare, contrar susținerilor reclamantului din timpul ședinței, o eventuală evoluție ulterioară pozitivă a

activelor fondului de pensie suplimentară nu poate fi luată în seamă la examinarea proporționalității măsurilor adoptate în cadrul Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009.

— Cu privire la legitimitatea obiectivului urmărit

⁹³ În ceea ce privește legitimitatea obiectivului urmărit, Biroul a prezentat, la adoptarea Deciziei din 1 aprilie 2009, patru obiective de atins, mai precis:

— să se asigure că deputații care au contribuit la sistemul facultativ de pensie suplimentară încasează o pensie prin acest sistem;

— să se evite cât mai mult posibil orice impact financiar asupra contribuabililor europeni;

— să se asigure că toate costurile sunt repartizate în mod echitabil și ținând seama de necesitatea de a explica publicului deciziile;

— să se mențină cât mai mult posibil lichiditatea fondului.

⁹⁴ Trebuie să se considere că, în exercitarea competenței sale de a reglementa sistemul de pensie suplimentară (a se vedea punctul 64 de mai sus), Parlamentul European putea să urmărească în mod legitim aceste obiective.

— Cu privire la capacitatea măsurilor adoptate de a realiza obiectivul vizat

- 95 În ceea ce privește capacitatea măsurilor adoptate de a realiza obiectivul vizat, trebuie să se amintească situația economică a fondului de pensii la începutul anului 2009, astfel cum era descrisă în special la punctele 4-6 din nota secretarului general al Parlamentului European din 1 aprilie 2009 în atenția membrilor Biroului, precum și în cuprinsul primului și al celui de al doilea considerent ale Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009. Această situație se caracteriza printr-o gravă deteriorare, ca urmare a efectelor crizei financiare și economice în curs, și prin perspectiva ca, după intrarea în vigoare a Statutului deputaților în luna iulie 2009, ca urmare a încetării contribuțiilor persoanelor afiliate și a insuficienței randamentului investițiilor, lichiditățile disponibile să devină insuficiente pentru a putea achita obligațiile de plată a pensiilor.
- 96 În special, evoluția valorii activelor fondului de la sfârșitul anului 2006 și până la începutul anului 2009 a cunoscut o scădere de 28,3%, după cum rezultă din tabelul următor:

	31.12.2006	30.6.2007	30.6.2008	30.9.2008	31.12.2008	28.2.2009
Valoarea activelor (EUR)	202 153 585	218 083 135	189 406 299	180 628 488	159 047 636	144 973 916

- 97 În mod asemănător, rata de acoperire a pensiilor care trebuiau plătite și care era de 92% la 30 iunie 2007 nu mai atingea decât 63% la 31 decembrie 2008.

- 98 Pe de altă parte, potrivit notei secretarului general al Parlamentului European din 1 aprilie 2009, costul lunar al pensiilor care trebuiau plătite era estimat la 1 000 000 de euro începând cu luna august 2009. În cadrul răspunsului la întrebările scrise adresate de Tribunal, Parlamentul European a precizat că, la data de 1 aprilie 2009, estimase că 105 deputați care erau afiliați la sistemul de pensie suplimentară urmau să solicite pensionarea în a doua parte a anului 2009. Această cifră ar fi fost stabilită neluând în calcul persoanele afiliate care urmau să atingă vârsta de 60 de ani în al doilea semestru al anului 2009 și ținând seama de rata medie de reînnoire a mandatelor care era de 50%. Dacă toți acești 105 deputați ar fi solicitat să primească 25% din pensia suplimentară în sumă forfetară, aceasta ar fi reprezentat un cost suplimentar de aproximativ 7 900 000 de euro pentru fond, ceea ce l-ar fi obligat să lichideze o parte din active la prețuri mult reduse din cauza crizei economice, ținând cont de puținele lichidități disponibile. În această privință, rezultă din rapoartele referitoare la lichiditățile fondului de pensii la data de 28 februarie 2009, furnizate de Parlamentul European, că mijloacele lichide cumulate ale ASBL și SICAV, mai precis valorile disponibile imediat și fără cheltuieli suplimentare, pentru a onora obligațiile curente, se ridicau la acea dată, la aproximativ 5 000 000 de euro.
- 99 Trebuie să se considere că previziunile și calculele prezentate de Parlamentul European sunt plauzibile. În special, suma totală de 7 900 000 de euro pe care o indică, în ipoteza în care toți cei 105 deputați care puteau solicita pensionarea în cea de a doua jumătate a anului 2009 ar fi cerut să beneficieze de plata unei sume forfetare de 25% din pensie, pare realistă. Astfel, aceasta ar corespunde unei medii din 75 250 de euro per persoană afiliată, sumă care se află la același nivel de importanță ca și suma forfetară care depășește cu puțin 81 400 de euro pe care ar fi putut să o pretindă reclamantul în temeiul articolului 4 din Normele din 12 iunie 1990, abrogat prin Decizia Biroului din 1 aprilie 2009.
- 100 În lumina tuturor acestor elemente, rezultă că Decizia Biroului din 1 aprilie 2009, în special eliminarea posibilității de a încasa pensia, parțial, sub forma unei sume forfetare, era de natură să evite pe termen scurt o criză de lichidități a fondului de pensii, o lichidare a titlurilor în condiții nefavorabile și un beneficiu nerealizat însemnat.

Prin urmare, decizia respectivă era de natură să realizeze cel de al patrulea obiectiv dintre cele menționate la punctul 93 de mai sus. Pe de altă parte, această măsură era cel puțin susceptibilă să promoveze celelalte trei obiective, chiar dacă nu era, în mod cert, suficientă pentru a le atinge. În orice caz, ea nu depășea ceea ce era necesar pentru atingerea obiectivelor respective, astfel cum impune jurisprudența citată la punctul 91 de mai sus.

101 Reclamantul nu a contestat la modul general situația economică a fondului de pensii, astfel cum este descrisă la punctele 95-98 de mai sus, ci a invocat trei argumente pentru a contesta necesitatea măsurilor adoptate în cadrul Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009.

102 În primul rând, reclamantul se referă la opinia experților actuariali independenți în raport cu Parlamentul European, exprimată în cadrul unui studiu realizat de o societate de consiliere actuarială. Acest studiu, solicitat de Parlamentul European și datând din luna noiembrie 2007, analizează situația financiară a fondului de pensii, din perspectiva urmărilor ce decurg din intrarea în vigoare a Statutului deputaților începând cu anul 2009. Punctul 4 din rezumatul acestui raport are următorul cuprins:

„Factorii de conversie utilizați pentru plata sub forma sumei forfetare, comparați cu factorii de conversie corespunzători din tabelul referitor la Regatul Unit, împărțiți la patru, sunt aproape neutri. Dacă un membru alege plata în sumă forfetară la vârsta de pensionare, aceasta nu contribuie la niciun deficit în finanțare și nu ar afecta rata de contribuție plătită de Parlamentul European și de membrii săi.”

103 În această privință, se impune să se menționeze că acest studiu a fost finalizat în luna noiembrie 2007, pe baza datelor actualizate la 30 iunie 2007. După cum se precizează în mod expres în cuprinsul său, el se întemeiază pe prezumții care diferă, după toate

probabilitățile, de evoluția efectivă viitoare. Cu titlu exemplificativ, autorii studiului pornesc de la prezumția bazată pe o proiecție în viitor a evoluției anterioare datei de 30 iunie 2007, potrivit căreia activele fondului vor produce un randament anual de 6,99%. Or, astfel cum rezultă din tabelul reprodus la punctul 96 de mai sus, evoluția valorii activelor a fost constant negativă de la 30 iunie 2007 și până la 28 februarie 2009, astfel că prezumțiile de randament au fost infirmate de evoluția efectivă.

- 104 Astfel, concluziile studiului actuarial, bazate pe date vădit depășite și pe prezumții care s-au dovedit eronate la data de 1 aprilie 2009, nu are nicio relevanță în privința situației financiare a fondului de pensie suplimentară la data adoptării Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009. În special, ele nu sunt de natură să pună sub semnul întrebării calculele previzionale efectuate în luna februarie 2009, din perspectiva situației financiare, astfel cum se prezenta la acel moment.
- 105 Se impune, așadar, respingerea argumentului întemeiat pe opinia exprimată de autorii studiului actuarial.
- 106 În al doilea rând, reclamantul a prezentat în cursul ședinței procesul-verbal al reuniunii consiliului de administrație al SICAV din 3 decembrie 2008. La punctul 10 din acest proces-verbal, care este intitulat „Raportul comitetului de investiții”, se arată următoarele:

„S-a adus la cunoștință și s-a reținut că, după alegerile europene din luna iunie 2009, se va solicita fondului să plătească aproximativ 6-7 milioane de euro ca plăți în sumă forfetară noilor pensionari din cadrul sistemului. În consecință, [banca care administrează fondul] va avea nevoie de suficiente active lichide disponibile în cadrul fondului pentru a răspunde acestor cereri de plată în sumă forfetară în luna august 2009.”

- 107 Potrivit reclamantului, din acest fragment rezultă că, de la acea dată, se adoptaseră dispoziții pentru a asigura disponibilitatea, în luna august 2009, a unor lichidități suficiente pentru a răspunde cererilor de plată în sumă forfetară care erau de așteptat din partea noilor pensionari din rândul persoanelor afiliate la sistemul de pensie suplimentară.
- 108 Or, astfel cum Parlamentul European a arătat în mod întemeiat în cursul ședinței, precum și în observațiile sale din 8 aprilie 2011, fragmentul citat la punctul 106 de mai sus demonstrează numai că era necesară punerea la dispoziție a unor lichidități suplimentare pentru a permite fondului de pensii să facă față cererilor previzibile de plată sub forma unei sume forfetare în luna august 2009 și că, în acest scop, unele titluri urmau să fie lichidate. În sfârșit, dacă situația ar fi fost diferită, nu s-ar fi impus să se sublinieze necesitatea de a adopta dispoziții în acest sens. În schimb, acest fragment nu demonstrează că eliminarea posibilității de a solicita plata unei părți din pensie sub forma unei sume forfetare nu era natură să scutească fondul de pensii de obligația de a lichida titlurile în condiții nefavorabile în anul 2009.
- 109 Se impune, așadar, respingerea argumentului întemeiat pe procesul-verbal al reuniunii consiliului de administrație al SICAV din 3 decembrie 2008, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea acestui mijloc de probă.
- 110 În al treilea rând, reclamantul a susținut că valoarea mijloacelor lichide ale fondului de pensii era de aproximativ 8 000 000 de euro la data de 28 februarie 2009, iar nu de aproximativ 5 000 000 de euro, astfel cum afirmă Parlamentul European (a se vedea punctul 97 de mai sus). În această privință, pe de o parte, reclamantul a prezentat în cadrul ședinței versiunea completă a raportului cu privire la valoarea activelor fondului de pensii la 28 februarie 2009 (denumit în continuare „Raportul 02/2009”), din care fac parte rapoartele cu privire la lichidități furnizate de Parlamentul European (a se vedea punctul 97 de mai sus). În opinia sa, Raportul 02/2009 arată că activele lichide ale SICAV erau de 6 921 988 de euro, iar nu de 3 869 848,69 euro, cum se indică în raportul prezentat de Parlamentul European. Pe de altă parte, reclamantul a anexat

la observațiile sale din 25 mai 2011 un schimb de mesaje electronice din luna martie 2011. Primul mesaj a fost adresat, la 30 martie 2001, de către un membru al comitetului de investiții al fondului de pensii administratorului fondului de pensii și conține, printre altele, următorul fragment:

„Nivelul total al lichidităților la sfârșitul lunii februarie 2009 era de aproximativ 8 milioane Euro:

Lichiditățile Sicav 6 885 045 EUR [incluzând 3 869 848 EUR (pagina 11 din package 2009 02 27 NAV)]

Lichiditățile ASBL 1 172 163 EUR.”

- ¹¹¹ În această privință, în primul rând, în ceea ce privește argumentul reclamantului potrivit căruia suma de 6 921 988 de euro indicată la finalul liniei „CASH amount” (valoarea lichidităților) din tabelul intitulat „Asset distribution” (defalcarea activelor) cuprins în Raportul 02/2009 ar trebui avută în vedere pentru calcularea mijloacelor lichide ale SICAV, se impune să se constate că, astfel cum a arătat Parlamentul European în cursul ședinței, această cifră nu se referă în niciun caz la mijloacele imediat disponibile ale SICAV, ci la sumele pe care le deținea în diferite monede în conturi de plasament și care nu erau, așadar, disponibile în totalitate pe termen scurt și fără cheltuieli. Astfel, dacă situația ar fi fost diferită, ar fi fost de așteptat ca aceste sume să fie preluate în raportul privind lichiditățile SICAV, care face parte din Raportul 02/2009. Trebuie să se considere, așadar, că, dimpotrivă, suma de 3 869 848,69 euro indicată în raportul privind lichiditățile SICAV face parte din suma de 6 921 988 de euro indicată la finalul liniei „CASH amount” din tabelul intitulat „Asset distribution”.

- 112 În al doilea rând, dacă valoarea mijloacelor lichide ale ASBL, indicată în mesajul electronic din 30 martie 2011 citat la punctul 110 de mai sus, de 1 172 163 de euro corespunde celei indicate în Raportul 02/2009, suma de 6 885 045 de euro indicată ca mijloace lichide ale SICAV nu corespunde niciuneia din datele cuprinse în Raportul 02/2009. Dat fiind că părțile nu au contestat exactitatea materială a cifrelor indicate în Raportul 02/2009, astfel cum a fost prezentat de reclamant în cursul ședinței, și în lipsa oricărei explicații din partea reclamantului privind baza de calcul a sumei de 6 885 045 de euro și motivul pentru care această cifră ar trebui să prevaleze în raport cu datele conținute în Raportul 02/2009, informațiile conținute în mesajul electronic nu sunt de natură să pună sub semnul întrebării constatările efectuate la punctul 98 de mai sus cu privire la valoarea mijloacelor lichide ale fondului de pensii la data de 28 februarie 2009.
- 113 În al treilea rând, trebuie să se constate că, în mod contrar susținerilor reclamantului din observațiile prezentate la 25 mai 2011, cuantumul contribuțiilor plătite de Parlamentul European pentru luna februarie 2009, precum și cel al contribuțiilor membrilor fondului de pensii pentru această lună sunt redade la rubrica „Contribuții” din raportul privind lichiditățile ASBL, care face parte din Raportul 02/2009.
- 114 Se impune, așadar, respingerea argumentului întemeiat pe Raportul 02/2009 și pe elementele furnizate de reclamant în anexă la observațiile sale din 25 mai 2011, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea acestora ca mijloace de probă.

— Cu privire la alegerea măsurii celei mai puțin constrângătoare

- 115 În ceea ce privește, în sfârșit, alegerea măsurii celei mai puțin constrângătoare, reclamantul susține că este disproporționată eliminarea oricărei posibilități a persoanelor afiliate la sistemul de pensie suplimentară de a obține o parte din pensie sub forma

unei sume forfetare, în condițiile în care s-ar fi putut prevedea, eventual, limitarea procentajului pensiei care poate fi capitalizată în mod anticipat sau forfetar.

- 116 În această privință, se impune să se arate că calculele aproximative de la punctul 98 de mai sus presupun că toți cei 105 foști deputați care erau afiliați la sistemul de pensie suplimentară și care puteau solicita pensionarea în cea de a doua jumătate a anului 2009 ar alege să încaseze procentul maxim, mai precis de 25 % din pensie, sub forma unei sume forfetare. Este adevărat că aceste cifre corespundeau celei mai pesimiste ipoteze și că era posibil ca, în al doilea semestru al anului 2009, cheltuielile reale ale fondului să fie inferioare. Totuși, această ipoteză nu putea fi în niciun caz exclusă. În plus, în situația economică a fondului de pensii, astfel cum este descrisă mai sus, se impunea un demers prudent, care să mențină la maximum lichiditățile pe termen scurt ale fondului. Aceasta este cu atât mai adevărat dacă se ține seama de faptul menționat la punctul 100 de mai sus că măsurile adoptate erau în fapt insuficiente pentru a atinge trei dintre cele patru obiective pe care le urmăreau și în special al doilea obiectiv ce consta în evitarea oricărui impact financiar asupra contribuabililor europeni. Trebuie să se amintească în acest context că eliminarea plății sub forma unei sume forfetare era neutră din punct de vedere actuarial. În schimb, alte măsuri care ar fi putut fi avute în vedere, precum reducerea pensiilor sau creșterea contribuțiilor, care ar fi fost cu siguranță susceptibile să promoveze în mai mare măsură sau chiar să atingă celelalte trei obiective, ar fi implicat o reducere a valorii actuariale a pensiilor la care se puteau aștepta persoanele afiliate. În consecință, eliminarea modalităților speciale de plată și, în particular, a posibilității de a plăti o parte din pensie sub forma unei sume forfetare era măsura cea mai puțin constrângătoare pentru persoanele afiliate la sistemul de pensie suplimentară.

- 117 Rezultă din considerentele precedente că înlăturarea posibilității de plată a pensiei parțial sub forma unei sume forfetare respecta principiul proporționalității.

118 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 29 din Normele CID

119 Reclamantul afirmă că Biroul a încălcat articolul 29 din Normele CID, deoarece nu a consultat secretarul general al Parlamentului European și Colegiul chestorilor din Parlamentul European înainte de adoptarea Deciziei din 1 aprilie 2009.

120 Cu titlu introductiv, trebuie amintit articolul 29 din Normele CID, care precizează că „chestorii și secretarul general veghează, sub îndrumarea președintelui, la interpretarea și la stricta aplicare [a Normelor CID]”.

121 Din acest text rezultă cu claritate că articolul 29 nu privește decât interpretarea și aplicarea Normelor CID, iar nu modificarea lor. Pe de altă parte, după cum s-a subliniat la punctul 64 de mai sus, Biroul avea competența de a modifica Normele CID.

122 În plus, se impune să se remarce că, după cum rezultă din nota secretarului general al Parlamentului European din 1 aprilie 2009, Decizia din 1 aprilie 2009 a fost adoptată de Birou, la propunerea secretarului general, și că, în temeiul articolului 21 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Parlamentului European în versiunea aplicabilă situației de fapt în speță, chestorii participă la reuniunile Biroului cu funcție consultativă.

123 Prin urmare, al treilea motiv invocat de reclamant trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului bunei-credinței în executarea contractelor

124 Reclamantul, întemeindu-se pe existența unui raport contractual între sine și Parlamentul European, susține că Deciziile Biroului din 9 martie și 1 aprilie 2009 nu sunt numai potestative, ci și echivalente unei încălcări a termenilor contractului. El adaugă că, în pofida originii contractuale a drepturilor sale, Tribunalul ar păstra competența de a aprecia legalitatea deciziei atacate, care se detașează de contractul său încheiat cu Parlamentul European.

125 Acest motiv se întemeiază pe premisa potrivit căreia raporturile dintre reclamant și Parlamentul European sunt de natură contractuală. Or, astfel cum s-a arătat la punctele 58-61 de mai sus, aceste raporturi se înscriu în cadrul unei legături statutare între reclamant și Parlamentul European și intră, așadar, în sfera prerogativelor de autoritate publică cu care este investit Parlamentul European pentru a îndeplini misiunea care i-a fost încredințată prin tratate.

126 În consecință, al patrulea motiv trebuie respins.

127 Întrucât toate motivele invocate de reclamant în susținerea excepției de nelegalitate a Deciziei Biroului din 1 aprilie 2009 au fost respinse, se impune respingerea excepției. Rezultă că Decizia din 1 aprilie 2009 constituia un temei valid pentru decizia atacată. În aceste condiții, conform celor arătate la punctul 30 de mai sus, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- ¹²⁸ Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Parlamentului European.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**

- 2) Îl obligă pe domnul John Robert Purvis la plata cheltuielilor de judecată.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 18 octombrie 2011.

Semnături

II - 7284

Cuprins

Cadrul juridic	II - 7240
Istoricul cauzei	II - 7248
Procedura și concluziile părților	II - 7249
În drept	II - 7250
1. Cu privire la consecințele care trebuie deduse din prezenta hotărâre	II - 7250
2. Cu privire la fond	II - 7251
Cu privire la interacțiunea dintre motive și excepția de nelegalitate	II - 7251
Cu privire la conținutul excepției de nelegalitate	II - 7252
Cu privire la primul motiv	II - 7255
Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea drepturilor dobândite	II - 7255
Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime	II - 7260
— Prima critică întemeiată pe încălcarea principiului securității juridi- ce	II - 7260
— Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime	II - 7264
Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor egalității de trata- ment și proporționalității	II - 7267
Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului egalității de trata- ment	II - 7267
	II - 7285

Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului proporționalității . . .	II - 7272
— Cu privire la legitimitatea obiectivului urmărit	II - 7273
— Cu privire la capacitatea măsurilor adoptate de a realiza obiectivul vizat	II - 7274
— Cu privire la alegerea măsurii celei mai puțin constrângătoare	II - 7280
Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 29 din Normele CID	II - 7282
Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului buneii-credinței în executarea contractelor	II - 7283
Cu privire la cheltuielile de judecată	II - 7284